

Příloha č. 1: Ukázka přepsaného rozhovoru

Následuje ukázka několika doslovně přepsaných odpovědí různých respondentů.

Jaké výhody spatřujete v uplatňování Cochemského modelu?

Je super na tom to, že si zveme oba rodiče společně. Oni tak slyší tu transparentnost a slyší hovořit jeden druhého. Říkáme současně oběma rodičům, jaké formy péče jsou, a konzultujeme s nimi ten návrh a snažíme se hledat smírnou cestu k úpravě poměrů k jejich nezpl. dětem. Další výhodou vidím v multidisciplinární spolupráci. Většinou když podává návrh jeden rozzlobený rodič, který požaduje svěření dítěte do péče nebo jinou formu péče tak jedná bez konzultace s druhým rodičem. Rodiče jsou soudem skrze usnesení vyzváni, aby nás kontaktovali (konkrétního pracovníka), a my je pak vyzveme ke společné schůzce. My jim dáme společný termín jednání, po potvrzení termínu jednání rodičům odesíláme e-mailem naše vypracované brožurky, které popisují postup naší práce a obecně Cochem, aby tak rodiče věděli, co od nás mohou čekat.

Co se vám v rámci tohoto modelu v praxi osvědčilo jako funkční?

Hlavně teda je poučím o tom, co je čeká, když se nedohodnou – znalecký posudek, dlouhý, táhlý soud. Vysvětluji jim, že pokud se nedohodnou, čekají je tyhle všechny martýrie a ani pak nemusí být ale s tím výsledkem spokojeni. Upozorňuji je, že oni mají rodičovskou zodpovědnost a pokud jsou odpovědní za to dítě, neměli by v žádném případě nechat rozhodnutí na cizí osobě – na soudu. Je to pak o tom, že tahle cizí osoba, bude rozhodovat o jejich dítěti, která ho ani pořádně nezná, to by si měli udělat sami. Přesvědčuji je taky o tom, aby si došli na mediaci. Případně říkám, že my můžeme navrhnout soudu, aby on jim tu mediaci nařídil, takže se jim snažím vysvětlit výhody mediace. Vysvětluji jim, že oba rodiče mají stejná práva bez ohledu na stanovenou péči. I když bude dítě v péči jednoho rodiče, vždycky budou muset o všem rozhodovat oba a že si nechají rozhodnout teď u soudu, tak ale stejně o dalších věcech si budou muset umět rozhodnout společně, v rámci mediace se k tomu můžou naučit líp přistupovat, naučit se řešit tyhle věci. Dál se mi osvědčilo psát stručné zprávy rodičům i stručné zápisy z jednání. Nezapisovat slovo od slova, co kdo řekl, když na sebe třeba házejí špínu a tak. Rodičům vysvětlit hned zpočátku, že jejich spory tady řešit nebudou, že to není výkon ani kompetence OSPOD ani jim v tomto směru nic nezapisuju. Všechny poučky a doporučení

psát obecně, nezapisovat každé jejich slovo. No, tak asi tak a u nás je skvělý, že jsou dobré vztahy se soudem. Na tom se pak hodně projevuje ta funkčnost, když se snažíme o Cochem.

Napadá Vás nějaké doporučení směrem k sociálním pracovníkům, čemu se v rámci uplatňování tohoto modelu raději vyvarovat?

Pokud budeme předpokládat, že pohybování se v mezích zákona a v mezích našich kompetencí je standard, tak se vyvarovat těmto věcem:

- Do něčeho klienty tlačit – je to jejich věc, jestli se domluví, nebo ne, jestli půjdou na mediaci, nebo ne.
- Sdělovat svůj názor – není zaručeno, že právě můj názor je ten správný a je to riziko nejen pro rodinu, ale i pro pracovníka, pokud aplikace jeho rady dopadne špatně nebo pokud se proti tomu rodiče tvrdě ohradí.
- Soudit klienty – zase - můj názor není svatej a každému může vyhovovat něco jinýho.
- Zpochybňovat apriori a asi teda i a posteriori věrohodnost nějaké instituce nebo organizace. Myslet si samozřejmě můžu, co chci, ale nedávám najevo, že to někdo odjinud totálně pos***, nebo se o to aspoň snažím (smích).

Jakým způsobem vedete rodiče k tomu, aby převzali za nastavení péče zodpovědnost a pokusili se rozhodnout si o budoucím životě rodiny sami?

Poučuju, přesvědčuju, vysvětluju. Snažím se jim vysvětlit, že to, že si sem přijdou a řeknou, že ta matka nebo ten otec je fakt strašnej, tak my nepůjdeme a neřekneme, tak dáme to dítě otci/matce. Takhle to prostě nefunguje. Snažím se jim i hodně vysvětlovat práva dítěte v tom smyslu, že mají právo na to zažít péči rodičů nejen o víkend, ale i v běžný době, že se tím posiluje vztah mezi dítětem a rodičem. Že to není tak, že jeden má dítě v péči a druhý nemá nárok na nic. I když je dítě ve výlučné péči jednoho rodiče, druhý má právo podílet se na důležitých věcech, že si musí předávat informace a že je na nich, jak si to nastavěj. Důležitý je, aby se to dítě cejtlo dobře. V zájmu dítěte je, aby se stýkalo s oběma rodiči co nejvíc, ať už se jim to líbí, nebo ne, prostě. To, že nejsou schopni komunikovat, není důvod, aby dítě nebylo ve střídavé péči.

S rodičovským plánem moc npracuji, pro ty rodiče je to moc dlouhý, nechce se jim do toho, ani mně. Nepřijde mi špatnej pro rodiče, pošlu jim to někdy do e-mailu. Rodič

si tam může uvědomit spoustu věcí. Je to dobrá pomůcka, ale ne pro každého. Někteří rodiče jsou v pohodě a nepotřebují to mít napsané no a některý rodiče si to zase vystavili na lednici a odškrtávali si, jestli jedou podle toho, nebo ne a zase naopak hodnotili, jestli druhé podle toho jede, nebo ne.

S jakými zainteresovanými subjekty spolupracujete v rámci interdisciplinární práce při uplatňování Cochemského modelu?

My tady nemáme žádný psaný pravidla, že v rámci Cochemu je pošleme k vám a vy s nima zkuste něco udělat. Já tu zkušenost nemám. Na jedné vlně v tomto jsme s naším soudem. Rodičům doporučuji různé mediátory, centra, posílám jim seznamy, ale že bych s někým spolupracovala v rámci Cochemského modelu se prostě říct nedá. Je to spíše jednostranný a nahodilý. Já je někde pošlu a dál nevím, jak to probíhá.

Měla jsem školení o Cochemu, tam měli vyloženě brožuru, jak by si to představovali, jakože spolupráce OSPOD a soud, co rodiče můžou ještě podniknout a měli to takhle jasně definovaný. My to tady nemáme, my to děláme tak jako nahodile a intuitivně. S naším soudem je to spíše vzácnost, je to moc fajn. Když jdu na jiný soud, vůbec nevím, co mám čekat a většinou je to jiné, než bych čekala, asi jinak k tomu přistupují. Bylo by fajn, kdyby tady byl někdo, s kým bychom byli domluveni, že takhle to prostě budeme dělat, tohle budeme těm rodičům říkat, tak by to bylo lepší. Takhle já něco dělám, někde rodiče pošlu, tam vlastně přesně nevím, co jim řeknou, jak s nimi pracují a pak až u soudu slyším, jak se s nimi jedná a je to právě v tom smyslu Cochemu. Kdybychom byli napojeni na konkrétní organizace, věděli bychom, co od sebe čekat. Domluvili bychom si podmínky spolupráce a věděla bych, jak s nimi budou pracovat. Takhle jim dám na výběr možnosti, ať si pak sami zvolí, kam chtějí jít. Bylo by fajn se s těmi organizacemi sejít třeba jednou, dvakrát do roka. Říct si, co funguje, co nefunguje. V čem budeme pokračovat, co vynecháme a tak.

Zda a případně jakým způsobem a kým jste podporováni ve vzdělávání v tomto směru?

Buď vlastní zájem, nebo nic. Nejsme podporováni v tomto směru. Máme možnost vybrat si školení, na které chceme jít. Uvítala bych, abychom si v tomto směru nastavili pravidla, jak to celé dělat. Nejprve v rámci oddělení si vymezit konkrétní postupy, pak se soudem a i s některou vybranou organizací. Stanovit si prostě nějakou vhodnou šablonu, které bychom se všichni drželi.

